

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: A. G. A.**, narozen „X“, státní příslušnost: Irák, trvalý pobyt „X“, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, se sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.10.2017, č.j. KRPU-200065-25/ČJ-2017-040022-ZZ,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 12.10.2017, č. j. KRPU-200065-25/ČJ-2017-040022-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26.06.2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinkské nařízení“) a podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu

cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 10.10.2017 ve 14:40 hodin.

Žalobce v žalobě uvedl, že podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Institut vážného nebezpečí je vymezen v ustanovení § 129 odst. 4 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Pokud je povinností členského státu přesně definovat objektivní kritéria, na základě nichž je možné posoudit existenci vážného nebezpečí útěku žadatele o mezinárodní ochranu, tím spíše je povinností individualizovat každý jednotlivý případ zajišťovaného žadatele o mezinárodní ochranu právě za pomoci využití konkrétních kritérií pro určení vážného nebezpečí útěku zakotvených v ustanovení § 129 odst. 4 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Této povinnosti ovšem žalovaná nedostála, neboť pouze odkázala na to, že vycházela také z čl. 28 dublinského nařízení a v jednání žalobce spatřuje naplnění podmínek pro zajištění tohoto článku. Žalovaná přehlédla ustanovení § 129 odst. 4 věty druhé zákona o pobytu a zřejmě vycházela ze znění zákona o pobytu cizinců účinného před dnem 15.12.2015.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kde uvedla, že žalobce se mylně domnívá, že vycházela ze znění zákona o pobytu cizinců účinného v době před 15.12.2015. Zcela jednoznačně prokázala, že žalobce na území ČR neoprávněně pobýval minimálně dne 10.10.2017. Stejně tak bylo zjištěno, že k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je příslušné Finsko, kam bude předán. Ve spisovém materiálu je doloženo dosavadní jednání žalobce, který nerespektuje pravomocná rozhodnutí o vycestování (konkrétně opustit Finsko, přičemž dané rozhodnutí má u sebe). Dále žalobce vědomě pobýval ve Finsku neoprávněně, rovněž neoprávněně cestoval po státech EU z Finska do Rakouska a následně přes ČR do SRN. Žalobce naplnil hned několik alternativ vážného nebezpečí útěku uvedených v ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Byť v odůvodnění napadeného rozhodnutí není jménovitě uvedeno, že u žalobce existuje vážné nebezpečí útěku, je toto odůvodnění dostatečně srozumitelné a přezkoumatelné vycházející ze spisového materiálu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ustanoveních v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (viz např. rozsudek NSS ze dne 24.6.2010, č.j. 9 As 66/2009-46). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek NSS ze dne 28.2.2017, č.j. 3 Azs 69/2016 - 24).

V rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců se pak správní orgán musí vypořádat také s otázkou, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení (viz rozsudek NSS ze dne 30.3.2017, č.j. 4 Azs 31/2017 - 54), a také otázkou, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 26.1.2017, č.j. 2 Azs 6/2017 - 19).

Nejvyšší správní soud rovněž v minulosti vyslovil, že pokud měl cizinec setrvat na území státu do rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tuto povinnost porušil a vydal se do jiného státu, aby zde podal novou žádost, lze rozumně očekávat, že opětovně nevyčká svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Zvláště, když již v minulosti prokázal, že neváhá vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž hranice nelegálně překračuje (např. rozsudek ze dne 10.6.2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48, či rozsudek ze dne 16.8.2016, č.j. 6 Azs 126/2016-25, dostupné na

www.nssoud.cz).

Žalované žalobce vytýká, že se nezabývala vážným nebezpečím útěku dle ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná odkázala na čl. 28 dublinského nařízení, který mimo jiné počítá ve svém odstavci 2 se zajištěním mimo jiné pro existenci vážného nebezpečí útěku (str. 6). Na téže straně o odstavci výše v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že z jednání žalobce je zřejmé, že nehodlá vycestovat z území schengenských států, jelikož i po ukončení povoleného pobytu ve Finsku, ani na základě rozhodnutí, z jeho území nevycestoval a pobýval ve Finsku neoprávněně. Dále odcestoval do Rakouska s cílem získat pobyt v Rakousku a po jeho neúspěšném pokusu, kdy i na území Rakouska pobýval neoprávněně, chtěl cestovat do Německa, kde se chtěl pokusit požádat o azyl, aby nemusel území členských států Evropské unie opustit. Dále žalovaná uvedla, že je z jednání i chování žalobce jednoznačné, že z území členských států Evropské unie dobrovolně nevycestuje a bude se pokoušet získat pobyt v jakémkoliv členském státě.

Je zřejmé, že žalovaná opřela své úvahy vedoucí k naplnění podmínek zajištění o to, že žalobce pobýval opakovaně na území členských států Evropské unie neoprávněně a z jeho jednání je zřejmý úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění. Věcně tedy odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje i vypořádání se s podmínkami ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu, jejichž naplnění žalobce navíc ani nezpochybňuje. Byť tedy žalovaný výslovně necitoval ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem, soud neshledává toto rozhodnutí nepřezkoumatelným a shledává odůvodnění v přezkoumávaném rámci dostatečným. Soud ani neshledal, že by žalovaná vycházela z neplatného znění zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Výrokem III. tohoto rozsudku přiznal soud odměnu ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, který byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 20.11.2017, č.j. 75 A 28/2017-17, které nabylo právní moci dne 22.11.2017. Podle § 35 odst. 8 s.ř.s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě náleží ustanovenému zástupci odměna včetně hotových výdajů ve výši 8 228 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, podání žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013, dále jen „advokátní tarif“), z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 1428 Kč ve výši 21% DPH. Odměna bude vyplacena v obvyklé lhůtě k rukám ustanoveného zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 6. prosince 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.